

Pokaži, te-li zelo boli?« Jožek pristopi kislega obraza k očetu ter njim pokaže krvavo roko. Pošteno mu je zasadila svoje ostre zobe v nagajivo ročico. Mati mu brzo sperejo in obvežejo ranjeno roko. Oče ga pa posvaré: »To bodi kazen za tvojo lahkomišljenost. Pomni: »Kar te ne peče, ne pihaj.«

Odšli smo domov.

Drugi dan grem zopet k Lovčevim. Tudi Jožek pride za nekaj časa z obvezano roko. Gledali smo lisico, in prav na istem mestu je čepela ko včeraj. Zdela se nam je že bolj živa, mahala je z metlastim repom ter vohala po zraku.

»Le počakaj, ti kost rjava, jaz ti že plačam«, preti Jožek, in pogled mu uide na bolno roko. Midva z Matijčkom se mu pa nagajivo smejeva.

Ded so se tiščali na peči v dve gubi, a lovec Jaka so pri javorjevi mizi popravljali puško. Jaz in Matijček verno zreva vanje. Jožek pa ostane pri lisici. Razkazujejo nama posamezne dele. »To je cev. Ako je cev bolj dolga, lažje zadeneš. Kadar bodeta lovca, izkusita sama.«

»Oče, kaj ne, da mi kupite tako malo puško, če se bom dobro učil?«

»Seveda ti jo kupim, Matijček; le priden bodi in slušaj gospoda učitelja.«

»Saj bodem priden, bodem«. »Dobro, potem ti tvojo željo . . . .«

Cvenk! — zazvené, kakor bi treščilo, šipe nasprotnega okna. Nekaj črnega puhne skozi okno. »Čujte! kaj pa je, kaj pa je?« prestrašen vpraša Jaka. Jožek stoji ves blede ob klopi. Obraz mu sili na jok. »Lisica je ušla. Verižico sem nekaj popravljal, pa se je odtrgala. Jaz sem nedolžen«. »Lazeš!« zagrmé ded, »drezal in suval si jo s črevljem, saj sem dobro videl«. Lovec skoči k njemu: »Čakaj, čakaj, ti seme semensko. Jaz ti pokažem, kako se dreza in suje. Prvič sem ti prizanesel, drugič ti pa ne bom!«

Bravčev Jože dobi prav gorkih od očeta Jaka.

Žalostno gledava midva z Matijčkom skozi razbito okno. Najine nade, da bova imela spomladi pri Lovčevih prav prijetno zabavo z ujeto lisico, prečrtal je Jožek z jednim samim nepremišljenim dejanjem. Pokoril se je pa tudi on sam, kajti celo zimo ga je opominjala obvezana roka lovčevih besedij:

Kar te ne peče, ne pihaj!

(Dalje prihodnjič.)

Zrel je.

No, saj boste videli, ali bo tako, kakor pravim, ali ne bo. Le meni »verjemite, stara kost je modrost«, tako je govoril pred dobrimi štiridesetimi leti stari Končan; »Lukec bo še stradež glodal, čeprav mu sedaj ne manjka drugega kakor ptičjega mleka.«

Stari Končan je že davno pod zemljo, Končanovi pa še dobro pomnijo te njegove besede. In kako bi jih ne, ker so se tako natanko uresničile! — Rajni Končan je namreč videl, da je sesedov Lukec — Draginežev Lukec — takrat v desetem letu, že zrel ptiček, da malo takih. Seveda doma so bili

bogati, da so neki cekine merili na mernike, Lukca so pa imeli samega. Pa dasi so bili premožni, šibe pa le niso premogli pri hiši. Zato je bil pa tudi Lukec po tem: nagajiv, len, prevzeten, svojeglav, skratka — zrel. Ker so bili njegovi stariši premeški, poskusil je Bog drugače predružačiti Lukca. Draginež in njegova žena sta kmalu drug za drugim umrla, za mladega Lukca je pa skrbel njegov boter in sedaj tudi varih. Ta je bil pa pameten mož. »Delati, delati«, to je bilo po njegovem mnenju potrebno za vsakega človeka, in to je tudi Lukecu priporočal. »Mlad postopač — star berač«, govoril mu je ne redko. Toda zastonj. Lukecu delo ni dišalo, pač pa pijača — tudi te se je že privadil, a šele osemnajt let mu je bilo. In da je mogel v gostilno, kradel je doma, no, tolažil se je s tem, da bo prej ali pozneje vse Dragineževo njegovo. Brezvestni krčmarji so mu tudi radi upali, saj jim je bilo znano, da bo Lukec o svojem času imovit mož.

Pa kaj bi pravil? Kakor se je učil, tako je znal. Gospodaril je že sam na domu — tako se je rad bahal — ljudje so pa stikali glave ter tudi govorili, da že sam gospodari, toda tako, da se Bog usmili! Res, Lukec je gospodaril in — dogospodaril. Boben je zapel, Lukec pa vzel slovó od rojstne hiše. Delati ni nikoli hotel, ki se ga prav nič ne bojé. Oni dan je vrabec nasvetoval sinici, kateri so posekali njen dom — staro jablano, naj gre pogledat Lukčev klobuk, češ, da bi bil dober za gnezdo. Pa je rekla tetka senica, da ne — zakaj ne, tega pa ni hotela takoj natanko razložiti, samo to je povdarjala, da bi za mladiče ne bilo varno. Pa kakor je že tetka sinica zgovorna, na vse zadnje je le naštela menda celih pet vzrokov, da ne, pa da ne!

Ej, na Lukecu je vse zrelo! Čevlji so bili tako zreli, da so se mu že odluščili z nog. Suknja, nekdanj last imenitnega gospoda, dozorela je tudi že za cunjarja, čeprav nekateri trdijo, da je vsa v cvetju. No, vsak ima svoj prav! Hlače se z drugo obleko vred krhajo, češ, da so že doslužile, — a Lukec se ne méni za tožbo vsakega strganega rokava ali kolena, marveč naslonjen na palico sanja o dneh, ko so bili še »ptiči«. Lukec je zrel za smrt, a dozorel je prezgodaj — sadú ni, sadú ni — dobrega!

Torej: Lukci majhni in poredni, Lojzki, Jožki, Janezki nagajivi, Nežke, Tončke, Micke, Metke, Manice trmoglave, Tinčki, Pepce prepirljive — ne bodite preveč zreli, da ne boste kdaj tako žalostno zreli, kakor nesrečni Draginežev Lukec!

tudi sedaj ni, zato je pa moral večkrat poskusiti, kako se stradež gloda. Kadar je ujel kje kaj okroglega, šlo je vse za »žganjček.«

Sedaj je pa že zrel za smrt. Pamet mu ni več pametna, spomin mu je že opešal, le tega se še spominja, da so bili včasih s tovariši »ptiči pri poliči«. A sedaj so mu pod milim nebom drugovi tudi ptiči,